

рѣчь, имаше богатство и изобилие на всѣкакви революционни и въстаннически работи, даже на оружие и администрация, за прѣвозванието на които бѣхъ нужни комисаритѣ. Тѣ си имаха и пари, както въ Полша, защото съ всички тѣ се расплащаха въ брой. Забравиха само че сжъ нужни войници, офицери, пълководци генерали, а не комитетскитѣ вѣйводи и комисаритѣ на невидимото народно правителство.

Въ Браила голѣмо и важно събрание. Старо-българскій комитетъ мисли за съглашение съ младий българскій комитетъ. Младитѣ Българи — адвокатитѣ, докторитѣ, учителитѣ, търговцитѣ, искатъ да спечелятъ освобождението на България по законенъ пѣтъ, съ журналистиката. Тѣ донесли много документи и доказателства за старата независимостъ на България, различни и торически памѣтници и политически дъводи. Въ тѣхното число бѣше и преданието за това какъ Атила, бичътъ Божий, съ Българитѣ, Българскитѣ или Гръцкитѣ кентаври, слѣдъ като завоевалъ дунавскитѣ земи, приемалъ въ Търново или Свищовъ посланницитѣ на гръцкый императоръ и ги угощавалъ съ сладкъ хлѣбъ, смѣсъ отъ прѣсенъ медъ и кавардисано брашно. Царьтъ Българскый приемалъ посланницитѣ на Гръцкый Императоръ, слѣдователно билъ е господаръ и съществувало е господарство Българско. Силаваха се на хроникитѣ на мѣнастиритѣ Рилски и Хилиндарски за Иванъ Шишманъ, за Симеонъ Великий, за рѣдъ други български царѣ и за Никополската бигка, гдѣто е загиналъ цвѣта на българскитѣ рицари и на българското воинство. Привеждаха наконецъ изслѣдваніята на Чехитѣ: Гапка, Шафарика и Палацкый, потвърждающи независимото политическо съществуване на Българитѣ, Хунско племе, дѣшло отъ брѣговетѣ на Волга и се заселило на Дунава, дѣто то се ославянило отъ съседството и напора на Сърбитѣ. Въ заключение указваха на одесскитѣ и московски изслѣдванія на Палаузова, Априлова и на бройветѣ на „Дунавски Лебедъ“ на агитатора Раковски, роднина на Богоридевци отъ Ко-